

jeg haaber, at man har gjort ham til Justitsraad, for maasse derved at faae ham kureret. — I Dvrigt vil jeg paatale Statskassens Ret i een Henseende. Det er bleven udtalt, at naar en Statsraad eller Konferentsraad nu kommer ind i Rangklassen Nr. 2, 12, vil han, naar han fragter sin Statsraads- eller Konferentsraadstitel, slippe for at betale Rangskat, men paa den anden Side nyder han dog alle de Fordele, han tidligere havde, da naturligtvis Ingen vil fortrædige ham med at sige: „Nr. 2, 12.“ Hvis man blev vant dertil, gjorde det egentlig ikke Noget, men for Dieblisset vilde det være noget paafaldende. Det, at disse Embedsmænd, som faae en højere Rang, slippe for at betale, uagtet de nyde alle Gertighederne ved denne Rang, er en Tilstand, som umulig kan vedblive, og derfor siger jeg: Lad os vedblive med at stille Forespørgsler til den høitærede Konseilspræsident, og hans Efterkommere; jeg er vis paa, at han Dag for Dag vil finde Sagen langt mindre vanskelig og uoverkommelig, end han nu søgte at overbevise os om, den var. Den høitærede Konseilspræsident mente, at store Sager gaa bedre end smaa, og jeg vil derfor bede ham om at betragte denne Sag som en stor Sag. Det ser i Dvrigt underligt ud, at et Ministerium der er sammensat af saa liberale Medlemmer, hvortil den høitærede Konseilspræsident jo ogsaa hører, ikke for lang Tid siden har skaffet os hele dette Væsen ud af Verden. Det er virkelig en Pligt, som paahviler det, og som jeg haaber, det vil opfylde til Bedste for Landet i det Hele. Gladsen er ganske vist allerede af St. Gjertud, men vi maa ogsaa se, at blive af med Resten.

Konseilspræsidenten: Til den ærede sidste Tale's humoristiske Udtalelser skal jeg blot knytte en kort Bemærkning. Jeg tror egentlig, at der paahviler baade Konseilspræsidenten og de øvrige Ministre alvorligere Pligter end den at kjøre omkring med en Rangforordning. Det er i Dvrigt naturligt, at den Uvillie, som fra forskjellige Sider vises imod Ordningen af denne Sag, kan blive et Motiv for Regjeringen til ligefrem at lade

den ligge, saaledes at Regjeringen, medens den i det Hele lader den nuværende Tilstand bestaa, kun sørger for at bestemme den Rækkefølge, som de forskjellige Embeder og Bestillinger maa indtage, ligeoverfor hinanden indbyrdes. Man kan da lade Rangforordningen bestaa med alle de gamle Særheder, hvoraf den er fuld, og som det for en naturlig Befragtning i det Hele taget ganske vist kunde være ønskeligt at blive fri for. Naar det, som sagt, skal betragtes som noget sært Uheldigt og Uforstandigt, at Regjeringen i det Hele indlader sig paa at røre ved Rangforordningen, er der den meget simple Udvei at lade Sagen ligge og at lade den nuværende Tilstand bestaa som den for Dieblisset er.

Berg: Jeg har kun kunnet glæde mig ved den Forhandling, som her har fundet Sted; thi jeg tror, det vil være aabenbart for Thingets Hveret, at jo mere man fortsætter med saadanne Forhandlinger f. Ex. i Genhold til den Anvisning, som det ærede Medlem for Kjøstide (Hage) gav, desto mere kommer man til Erkendelse af, at den eneste Udvei er den, som er anvist ved det Lovforslag, som er indbragt her i Thinget, og som forhaabentlig snart vil komme til Forhandling. Det er ikke den rigtige Udvei at lade det Gamle vedblive at bestaa og lægge noget Nyt til, saa at vi altsaa faae 2 Rangforordninger i Stedet for 1, men jeg tror, det rigtigste er at gjøre Ende paa det Hele paa en fornuftig Maade. Derfor har jeg glædet mig over denne Forhandling, den forekommer mig at være en meget passende Indledning til den Forhandling, vi forhaabentlig snart kunne vente.

Wolfsen: Jeg kan ikke lade Forhandlingen om denne Forespørgsel slutte, uden at spørge med hvilken Ret eller i Genhold til hvilke Bestemmelser den nuværende Krigsminister, uagtet han er Embedsmand, er avanceret fra Oberst til General, efter at den Lov er udkommen, som bestemmer, at der ikke kan tillægges nogen Embedsmand anden Titel eller Rang, end den, hans Embede medfører. Det forekommer mig at være en saa bestemt Modsigelse, at netop dette Ministerium udnævner et